

เพราะบารมีของหลวงพ่อ

จารุวรรณ จารุศรีวรรณ

P19012

ข้าพเจ้า น.ส.จารุวรรณ จารุศรีวรรณ อายุ ๕๓ ปี ได้ไปที่วัดอัมพวัน เมื่อวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๑ สาเหตุที่ไปเนื่องจากพี่สาว คือ น.ส. เจริญพร จารุศรีวรรณ (เสียชีวิตไปแล้ว เมื่อ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๔๔) ป่วยเป็นโรคมะเร็งที่เต้านม กว่าที่จะรู้ว่า เป็นมะเร็งก็มีอาการมากแล้ว หมอบอกว่า จะต้องตัดเต้าและผ่ากระดูกสันหลังด้วย เมื่อเสร็จแล้วต้องไปฉายรังสีที่โรงพยาบาลศิริราช ซึ่งจะเป็นการทรมานคนไข้มากที่สุด จะต้องนั่งรถไปมาระหว่างโรงพยาบาล พี่ ๆ น้อง ๆ จึงได้ปรึกษากัน และตกลงจะส่ง พี่สาวไปรักษาที่โรงพยาบาลศิริราช หลังจากที่คุณหมอได้ดูฟิล์ม X-RAY แล้ว ท่านสั่งให้รีบส่งพี่สาวเข้ารักษาในโรงพยาบาลด่วน เพื่อจะรีบผ่าตัดกระดูกสันหลัง เนื่องจากกระดูกหลุดไปทับเส้นประสาท ข้าพเจ้าจึงได้จัดการส่งพี่สาวเข้า โรงพยาบาลศิริราช ภายหลังจากผ่าตัดคุณหมอบอกว่า คนไข้มีอาการมากเนื่องจากเป็น มะเร็งขั้นสุดท้าย คงจะมีชีวิตอยู่ได้ไม่เกินสิ้นปี ๒๕๔๑ ขอให้ญาติ ๆ ทุกคนทำใจ

เมื่อทราบเช่นนี้แล้ว พี่สาวอีกคนหนึ่งของข้าพเจ้าคือ น.ส.พัชราภรณ์ จารุศรีวรรณ ก็ปรารภกับข้าพเจ้าว่า เคยอ่านหนังสือเรื่องสัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม หลวงพ่อในเรื่องท่านเก่งมาก ท่านสามารถแผ่เมตตาช่วยเหลือสัตว์โลกเสมอ แต่ ข้าพเจ้าเข้าใจว่าหลวงพ่อท่านคงมรณภาพไปแล้ว จนได้อ่านหนังสือเรื่องกฎแห่งกรรม เล่มที่ ๖ จึงทราบว่าหลวงพ่อท่านยังมีชีวิตอยู่ ข้าพเจ้าและพี่พัชราภรณ์อยากไปกราบ

นมัสการหลวงพ่อก็ไม่ทราบว่าจะไปอย่างไร พี่พัชราภรณ์จึงได้โทรศัพท์ถามเส้นทางที่จะไปวัดกับลูกศิษย์หลวงพ่อก็มีเบอร์โทรศัพท์และที่อยู่ในหนังสือกฎแห่งกรรม เล่มที่ ๖ และได้เล่าอาการป่วยของพี่เจริญพรให้ฟัง ผู้มีพระคุณท่านนั้นได้บอกว่าให้ไปหาหลวงพ่อด่วน ท่านสามารถช่วยได้ และเขายังได้บอกด้วยว่า วันที่ ๑๕ สิงหาคม เขาเพิ่งไปงานวันเกิดหลวงพ่อ

๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๑ ข้าพเจ้าจึงให้น้องชายขับรถพาข้าพเจ้าไปนมัสการหลวงพ่อก็วัด แต่ท่านไม่ได้อยู่ที่กุฏิ และด้วยโชคของข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้าไปพบหลวงพ่หมีมิ่ง ท่านก็ถามว่าโยมจะมาหาหลวงพ่เรื่องอะไร ข้าพเจ้าจึงได้เล่าอาการของพี่เจริญพรให้หลวงพ่ฟัง และได้บอกหลวงพ่ว่า อยากให้หลวงพ่ช่วยแม่เมตตาให้พี่เจริญพรหลวงพ่จึงได้แนะนำข้าพเจ้าให้เขียนชื่อผู้ป่วยและที่อยู่ที่กำลังพักรักษาตัวอยู่ ลงที่หน้าซองจดหมาย แล้วนำไปใส่ในบาตรของหลวงพ่ เมื่อถึงเวลากลางคืนหลวงพ่จะสวดมนต์แม่เมตตาให้ ข้าพเจ้าจึงรีบทำตามที่หลวงพ่หมีมิ่งแนะนำ ต่อมาวันอาทิตย์ที่ ๒๒ สิงหาคม ข้าพเจ้าก็ไปนมัสการหลวงพ่ที่วัดอีก คราวนี้ข้าพเจ้ารู้แล้วว่าควรทำเช่นไร ก่อนที่หลวงพ่จะเทศน์ ข้าพเจ้ารีบไปนั่งข้างหน้า หลังจากที่หลวงพ่เทศน์จบแล้ว ข้าพเจ้าได้เล่าอาการของพี่เจริญพรให้ท่านฟัง ท่านนั่งก้มหน้า สักพักท่านก็เงยหน้าขึ้นมาแล้วพูดยิ้ม ๆ ว่า ไม่เป็นไรแล้ว วันนั้นหลังจากที่ข้าพเจ้ากลับถึงบ้านก็ได้บอกกับพี่พัชราภรณ์ว่า หลวงพ่ท่านว่าไม่เป็นไรแล้ว พี่พัชราภรณ์ได้แย้งว่าวันนี้คุณหมอบอกที่ห้อง ไอ. ซี. ยู. เพิ่งบอกว่า อาการหนักมาก คงต้องอยู่ห้อง ไอ. ซี. ยู. เป็นเดือน

วันรุ่งขึ้น ซึ่งตรงกับวันจันทร์ เวลาประมาณ ๑๐ โมงเช้า ทางโรงพยาบาลศิริราชได้โทรศัพท์มาที่บ้านให้รีบไปโรงพยาบาลด่วน เพื่อติดต่อห้องพักรักษา เพราะพี่เจริญพรมีอาการดีขึ้น สามารถออกจากห้อง ไอ. ซี. ยู. ได้ อีก ๒-๓ วัน สิ่งนี้ถ้าไม่เพราะบารมี

ของหลวงพ่อก็จะให้เรียกอะไร ทั้ง ๆ ที่หมอได้บอกว่า อาการโคม่าต้องอยู่ห้อง ไอ. ซี. ยู. นานเป็นเดือน แต่หลังจากที่หลวงพ่อบอกกับข้าพเจ้าว่า ไม่เป็นไร หายแล้ว พี่สาวของข้าพเจ้าก็ได้ออกจากห้อง ไอ. ซี. ยู.

หลังจากที่พี่เจริญพรออกมาพักฟื้นที่ห้องแล้ว ข้าพเจ้าสังเกตเห็นพี่เจริญพรมีอาการหวาดผวายุ่เรื่อย ๆ จึงได้ซักถามดู ครั้งแรกไม่ยอมบอก แต่เมื่อถูกซักบ่อย ๆ เข้า จึงยอมเล่าให้ฟังว่า ขณะที่อยู่ห้อง ไอ. ซี. ยู. ได้เห็นผู้ชาย ๓ คน รูปร่างสูงใหญ่ ตัวดำ นุ่งผ้าเตี่ยว คล้ายยมทูต จะนำเอาพี่เจริญพรไป และพยายามจะผลักเขาเข้าเตาเผาซึ่งมีไฟกำลังลุกร้อนมาก พี่เจริญพรกลัวมากแต่ก็สู้แรงผู้ชาย ๓ คนไม่ได้ ทันใดนั้นก็มียะรูปหนึ่งมาช่วยไว้ และบอกชายทั้ง ๓ ว่า จับผิดคนแล้ว คนข้าง ๆ ต่างหากทั้งหมดอายุชั้ยแล้ว รุ่งขึ้นหญิงชราที่อยู่เตียงข้าง ๆ ซึ่งมีอาการโคม่ามาหลายวันแล้วก็สิ้นใจ

จากการที่พี่เจริญพรเล่าให้ฟัง ข้าพเจ้าจึงได้นำรูปหลวงพ่อด่าง ๆ ให้ดู และถามว่าพระรูปไหนที่มาช่วย ซึ่งพี่เจริญพรก็ชี้ได้ถูกต้อง ซึ่งตัวพี่เจริญพรไม่เคยรู้จักหลวงพ่อก่อนเลย จากเหตุการณ์นี้ทำให้ข้าพเจ้าคิดว่า ถ้าไม่ใช่เพราะบารมีของหลวงพ่ พี่เจริญพรคงเสียชีวิตตั้งแต่อยู่ห้อง ไอ. ซี. ยู. แล้ว คงไม่สามารถมีชีวิตอยู่ต่อมาอีกประมาณ ๒ ปีกว่า และก่อนสิ้นใจ ๑ วัน พี่เจริญพรได้เล่าให้ฟังว่า ฝันเห็นหลวงพ่มารับไป ข้าพเจ้าจึงมั่นใจด้วยว่าด้วยบารมีของหลวงพ่ พี่เจริญพรคงไปอย่างมีความสุข

อีกเรื่องหนึ่งที่เกิดขึ้นกับตัวข้าพเจ้าเองคือ เมื่อวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๔๖ ข้าพเจ้ามีเรื่องกับเจ้านาย สาเหตุเพราะเขาจะไล่แม่บ้านออก เนื่องจากแม่บ้านไปมีเรื่องกับพนักงานชาวอินเดียคนหนึ่ง ทำให้พนักงานชาวอินเดียนั้นไม่พอใจที่แม่บ้านไปว่าคนของเขา ข้าพเจ้าจึงได้พูดว่า ไม่ควรฟังความข้างเดียว ควรจะเรียกแม่บ้านมาสอบถาม

สาเหตุด้วย แต่พนักงานชาวอินเดียคนดังกล่าวก็ยังไม่ยอมจบเรื่อง ด้วยความโมโห
ข้าพเจ้าลาออกเพราะมีความรู้สึกว่าเขาพยายามจะบีบให้ข้าพเจ้าออก ฉะนั้นอย่าให้
เขาไล่เลย ออกเองดีกว่า

อยู่มาวันหนึ่ง หุ่นส่วนของเจ้านายคนหนึ่ง ได้โทรศัพท์ทางไกลมาจากฮ่องกงมา
หาข้าพเจ้า และขอร้องให้ข้าพเจ้ากลับไปทำงานเหมือนเดิม ข้าพเจ้าจึงตอบว่าเพื่อ
เห็นแก่หน้าพี่ก็จะไป แต่ต้องมาพูดคุยกันต่อหน้าทั้ง ๓ คนก่อน และเรื่องก็ได้เงียบไป
ประมาณสัปดาห์

ต่อมาวันที่ ๗ เมษายน ข้าพเจ้าได้ไปปฏิบัติธรรม นุ่งกรรมฐานที่วัดอัมพวัน
เป็นเวลา ๗ วัน ในขณะที่ข้าพเจ้าปฏิบัติธรรมอยู่นั้น ได้ตั้งจิตอธิษฐานขอพรจากหลวง
พ่อและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากลโลกว่า ในการที่ข้าพเจ้าออกจากงานครั้งนี้ ถ้า
ข้าพเจ้าไม่ผิดก็ขอให้เจ้านายโทรศัพท์มาตามข้าพเจ้าให้กลับไปทำงานต่อ

หลังจากที่ข้าพเจ้ากลับจากปฏิบัติธรรมมาอยู่บ้านได้ประมาณ ๒ วัน เจ้านายก็
ได้โทรศัพท์มาหาข้าพเจ้า เขาได้บอกให้ข้าพเจ้าไปพูดคุยกับเขาที่บริษัท ข้าพเจ้าก็
ตอบตกลง เมื่อถึงวันนัดข้าพเจ้าก็ได้เข้าไปที่บริษัท พบเจ้านาย และเขาได้ขอร้องให้
ข้าพเจ้ากลับเข้าไปทำงานใหม่ และขอโทษข้าพเจ้าเรื่องที่เกิดขึ้นด้วย ซึ่งข้าพเจ้าได้
บอกเขาว่าเรื่องที่เกิดขึ้นนี้แรงด้วยกันทั้งสองฝ่าย ข้าพเจ้าก็มีส่วนผิดด้วยที่ใจร้อน
เกินไป ณ โอกาสนี้ข้าพเจ้าก็ขอโทษด้วย

เรื่องที่เจ้านายมาตามให้ข้าพเจ้ากลับไปทำงานใหม่นั้น ข้าพเจ้าทราบภายหลัง
ว่า เขาถูกตำหนิจากหุ่นส่วนของเขา อย่าเข้าข้างคนอินเดียด้วยกันมากเกินไป ควรพึง
เหตุผลทั้งสองฝ่ายก่อน ไม่ใช่เรียกร้องให้ใครออกก็ไล่ออก และเหตุการณ์นี้แม่บ้านไม่

ผิด จึงทำให้ข้าพเจ้าพิจารณาตนเองโดยการลาออก เมื่อเรื่องเป็นเช่นนี้เจ้านายจึงควรร
มาตามข้าพเจ้าให้กลับไปทำงานด้วยตนเอง

จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ ข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณหลวงพ่อบนอย่างสูง ที่
อบรมให้ข้าพเจ้ารู้จักสวดมนต์และใจเย็นขึ้น ซึ่งแต่ก่อนข้าพเจ้าจะเป็นคนใจร้อนมาก
และไม่รู้จักสวดมนต์ เพราะที่บ้านเป็นคนจีน ดังนั้นจึงขอฝากบอกทุก ๆ ท่านว่า จงทำ
แต่ความดี หมั่นสวดมนต์อย่างสม่ำเสมอ และฝึกปฏิบัติธรรมนั่งกรรมฐานบ่อย ๆ
ผลดีก็จะตามมาให้เห็น...